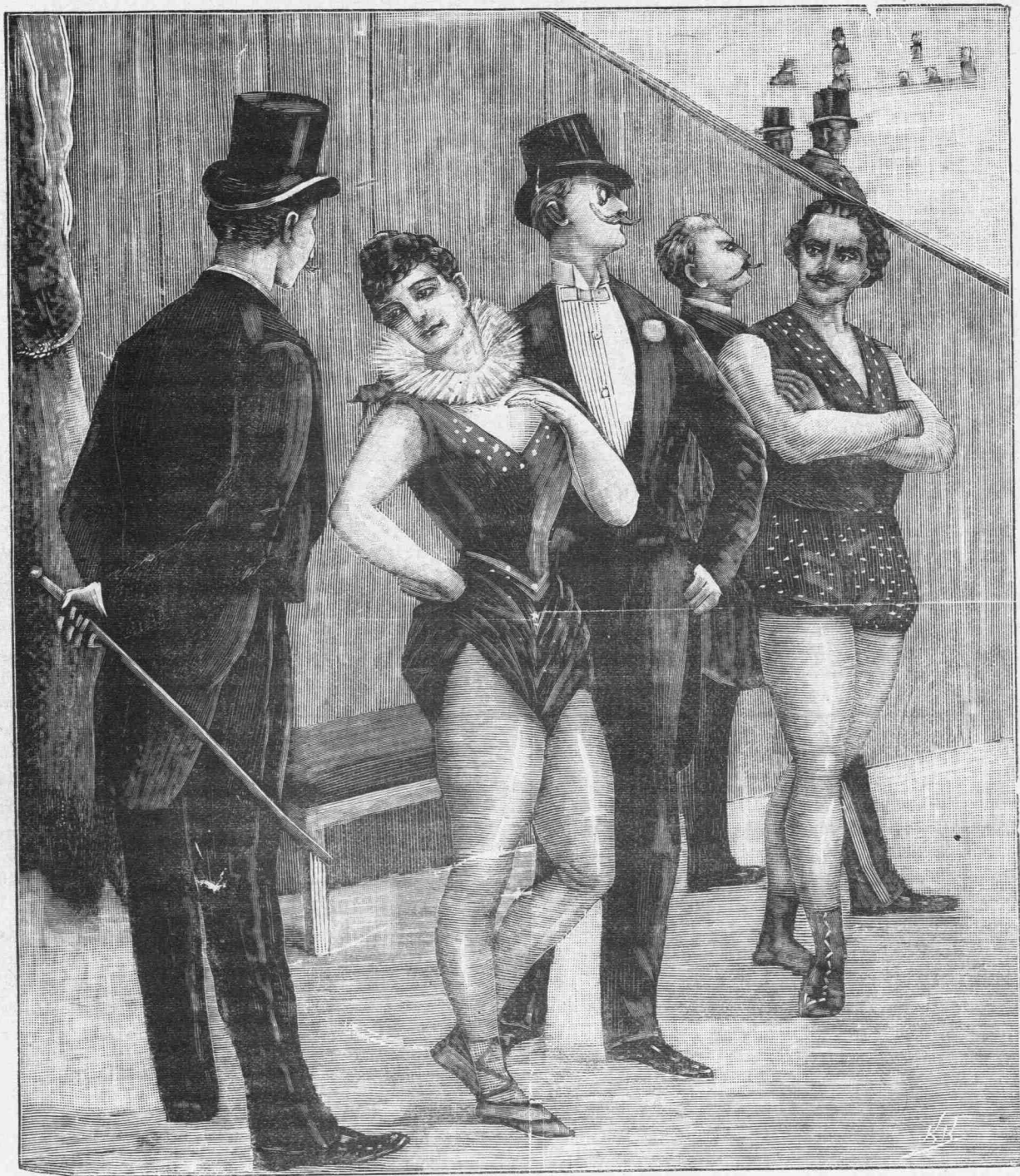

ΚΑΡΟΛΟΥ ΜΕΡΟΥΒΕΛ
 ΝΕΚΡΑΙ ΚΑΙ ΖΩΣΑΙ

Σας καλεῖ ὁ τύραννός σας, ὠραία Ρένζα. (Σελ. 813).

» Ἄβυσος μὰς ἀπεχώρισεν ἀλλήλων, φέρω τὸ ὄνομά του... Ἀπολαύει τῆς περιουσίας μου... Ὁ θάλαμός μου εἶνε μοναστήριον... Σὰς εἶπον ὅτι θ' ἀνήκω εἰς σας ἢ εἰς κανένα... Μὲ ἀπηλλάξατε τῆς ὑποσχέσεώς μου... Τὴν ἐτήρησα ἐν τούτοις... »

— Εἶνε δυνατόν;

Τὸν ἠτένισε κατὰ πρόσωπον.

Ἦσαν ὑπὸ τὸ φῶς φανοῦ ἀεριοφωτός.

Οἱ μεγάλοι τῆς μαῦροι ὀφθαλμοί, οἱ σπινθηρίζοντες ἐπὶ ὄψεως ὠχρᾶς, τὴν ἐπεδείκνυν εἰλικρίνειαν, ὥστε ἐκεῖνος ἐψ.θυρίσε :

— Πλέω ἐντὸς ὀνείρου.

Ἐκείνη ἐξηκολούθησεν ἡρέμῃ :

— Γνωρίζω καλῶς... Ἀδυνατεῖτε νὰ μὲ πιστεύσετε καὶ ἀμφιβάλλετε περὶ ἐμοῦ ! Εἶνε δικαίωμά σας... Τόσον ἡ ἱστορία μας εἶνε ἀλλόκοτος, αἱ καρδίαι μας αἱ πλασθεῖσαι ἵνα συνεννοῶνται τόσον ἀποτόμως ἀπεχωρίσθησαν ἀλλήλων, ὥστε ἡ δυσπιστία καὶ ἡ ἀποστροφή ὤρειλον νὰ ἐπλήρουν τὴν ψυχὴν σας καὶ νὰ τὴν ἐδηλητηρίαζον. Γεώργιε, δὲν τρέφω τι ἐναντίον σας δι' αὐτό. Μόνον σκέφθητε πρὸς στιγμήν ! Τί μὲ ὑποχρεοῖ νὰ ψεύδωμαι ; Σὰς τὸ εἶπον πρὸ μικροῦ. Ἐτήρησα τὸν λόγον μου ! Δὲν εἶνε τόσο λόγου ἄξια αὕτη μου ἡ πίστις. Δὲν ἀγαπῶ τὸν κύριον Βωνοαζ Ἠδύνατο νὰ μὲ κατέκτα ἴσως... Οὐδὲ κἂν τὸ ἐπειράθην. Εἰμεθα δύο ξένοι ὁ εἰς πρὸς τὸν ἄλλον· ἀλλὰ φέρω τὸ ὄνομά του... Ἀρκεῖ ἐν σφάλμα ἐπὶ ζωῆς μου...

Δὲν θὰ περιπέσω εἰς ἄλλο, τὸ ὁμνῶ ἐπίσης! Ὁὰ σεβασθῶ αὐτὸ τὸ ὄνομα, τὸ ὁποῖον καταρῶμαι... Ἐὰν ἀτιμασθῇ, δὲν θὰ πάθῃ τοῦτο ἐξ αἰτίας μου, ἔστω καὶ ἐὰν ὀφείλω νὰ μένω καταδεδικασμένη ὑπὸ τὰς σκληροτέρας τῶν βασάνων, ἀνθισταμένη πρὸς τὸ μόνον πρόσωπον εἰς ὃ ἤθελον ν' ἀνῆκον!

— Λευκή!

— Ἴδου ἡ ἀλήθεια, ὅλη ἡ ἀλήθεια, φίλε μου! Οὐδὲν ἔχω ἵνα σὰς ἀποκρύψω... Μὲ ἠρωτήσατε ἐὰν εἶμαι εὐτυχὴς καὶ σὰς ἀπήντησα: «Ὀχι». Ἡ καρδιά μου ἐκλείσθη. Ἀναμνήσεις μόνον τρέφω... Μοὶ εἶνε προσφιλεῖς καὶ σκληραί... Ζῶ βίον μεμονωμένον... Διάγω ἐν τῷ κόσμῳ, χωρὶς οὐδὲν νὰ βλέπω, χωρὶς οὐδὲν ἐξ αὐτοῦ νὰ ποθῶ ἢ ν' ἀκούω τοὺς θορύβους του! Ὑπάρχει τις ὃν βλέπω, μετ' εὐχαριστήσεως... εἰς μόνος, ὁ ἱατρὸς Κάμπεϋρόλ.

«Γνωρίζετε διατί; Διότι μετ' αὐτοῦ δύναμαι ν' ἀνοίγω τὴν ψυχὴν μου, διότι γνωρίζει τὰ μυστικά της, διότι με συμπονεῖ καὶ συνομιλῶ μετ' αὐτοῦ περὶ τῶν θυγατέρων μου πολλάκις, περὶ ὑμῶν ἐνίοτε! Καὶ τώρα, φίλε μου, γνωρίζετε τὸ πᾶν! Ἀνὰ πᾶν ἄνθρωπος τὸ ἔαρ ἀπέρχομαι εἰς Ζονσέρην, ἐνθα μένω ἐπὶ μῆνας ὅλους ἐν μέσῳ τῶν πικρῶν μου ἀναμνήσεων καὶ τοῦ τάφου τῶν τέκνων μου. Ἀ! ἐὰν ὁ Θεὸς μοὶ τὰ ἀφινε, θ' ἀνθιστάμην. Ὁὰ ἡμην ἔτι ἐλευθέρα! Ὁὰ ἤρουν ἵνα ἐπλήρουν τὴν ψυχὴν μου χαρὰς, καὶ θὰ ἔζων δι' αὐτά! ἀντὶ νὰ παρεδιδόμην εἰς τὴν μόνωσιν καὶ τὴν ἀηδίαν ὑπάρξεως ἀτεροῦς!

«Ἀλλ' ἀρκετὰ ὠμίλησα περὶ ἐμοῦ. Τώρα, ὁμιλήσωμεν διὰ σὰς. Ἐγὼ τώρα θὰ σὰς ἐρωτήσω: Γεώργιε, ζήτε εὐτυχίας;»

— Καὶ ἂν σὰς τὸ ἔλεγον δὲν θὰ τὸ ἐπιστεύετε!

Ἐβᾶδισαν ἐπ' ὀλίγον ὁ εἰς παρὰ τὸν ἄλλον ἐν σιγῇ.

Ἡσθάνετο τὸν βραχιόνα τοῦ ἀρχαίου της ἐραστοῦ τρέμοντα ὑπὸ τὸν ἰδικόν της. Ἐὰν ὕψου τὸ βλέμμα ἐπὶ τῆς μορφῆς του, θὰ παρετήρει ὅτι κατέβαλλε προσπαθείας ὑπερανθρώπους, ἵνα συγκρατῇ τὴν ὁρμὴν τῶν συγκινήσεών του.

Ἐπὶ τέλους ἡδυνήθη νὰ καταστῇ κύριος αὐτῶν καὶ διὰ φωνῆς σχεδὸν γαληνίου ἐξηκολούθησεν:

— Ἀφότου σὰς ἀφῆκα, ἡ ζωὴ μου ὑπῆρξε μακρὰ κατὰ δίκην. Ὑπέπερον ὅλος. Ἀδύνατον νὰ ἐννοήσετε τὰς ιδέας μίσους καὶ ἐκδικήσεως, αἵτινες ἐβλάστανον ἐν τῇ καρδίᾳ μου ὡς φυτὰ δηλητηριώδη. Μετὰ τὴν ἐπιστολήν, ἥτις μοὶ ἐξέφραξε τὴν μεταξὺ ἡμῶν ρῆξιν καὶ τὰς θελήσεις σας, ἀνεχώρησα. Τὸ γνωρίζετε! Ἀνελάμβανον ἐκ σοβαρᾶς νόσου.

— Σεῖς! εἶπεν ἐκείνη.

Τὴν ἠτένισε προσεκτικῶς. Οἱ δισταγμοὶ ἐπέζων ἐν τῷ πνεύματι του.

Ὑπέμεινε τὸ βλέμμα του ἀτάραχος.

— Τὸ ἠγνοεῖτε λοιπόν; τὴν ἠρώτησε.

— Πῶς νὰ τὸ ἐγνώριζον, ἀφοῦ δὲν μοὶ τὸ εἶχετε εἶπει;

Ἐκεῖνος ἐξηκολούθησεν:

— Ἀπῆλθον εἰς Ἀμερικὴν. Ἐπειράθην νὰ διακεδεάσω καὶ ν' ἀποδιώξω τὴν ἀνάμνησίν σας, τὴν εἰκόνα σας, πᾶν ὅ,τι μοὶ τὴν ἀνεπόλει, τὰς ἡμέρας τὰς ὁποίας κατηρώμην. Αἱ ὑποθέσεις μου εὐδούντο. Ἡ τύχη μ' ἐβοήθησε, διότι ἡ σκέψις σας με καθίστα ἀνίκανον πάσης σοβαρᾶς ἐνασχολήσεως.

«Ὅπως δὴποτε, κατέστην πλούσιος. Ἀπέκτησα κολοσάϊαν περιουσίαν μετὰ τὴν ταχύτητα μετ' ἧς δύναται νὰ κτηθῇ εἰς μόνα τὰς παρθένους ἐκεῖνας γαίας. Ἐν μέσῳ αὐτῶν τῶν ἐπιτυχιῶν μία μόνη ιδέα με κατακυριεύει: τὸ νὰ εἰσέλθω ἐν ἀτμοπλοίῳ καὶ σπεύσω εἰς Παρισίους. Ἡ ἀβεβαιότης ἐν ἣ διετέλουν περὶ τῆς τύχης σας μ' ἐτυράννει. Ἐτηκόμην ὑπὸ ζηλοτυπίας σκεπτόμενος ὅτι ἄλλος τις σὰς κατεῖχε καὶ ἤθελον νὰ ἐμάνθανον ὅτι δυστυχεῖτε ὅσον καὶ ἐγώ. Ἀφοῦ μετὰ πάλιν μακρῶν ἐτῶν, ἀτελευ-

τήτων, πρὸς αὐτὸν τὸν πόθον, αὐτὴν τὴν ματαίαν ἀφροσύνην, ὑπέκυψεν τέλος, ἀφοῦ ἐλθὼν εἰς Παρισίους ἐμαθὼν τὰ κατὰ τὴν ὑπαρξίν σας, ἡσθάνθη μυστῶν ἀνακούφισιν. Πρὸ τῶν ὁμμάτων μου τὸ μαρτύριόν σας ἦτο μία δικαία τιμωρία. Ἀλλ' ὅτε σὰς εἶδον, Λευκή, ὅλη μου ἡ ὀργὴ κατέπεσεν. Ὁ ἔρωσ μόνος μοὶ ἀπέμεινεν ἐν τῇ καρδίᾳ, ἡ μάλλον ὁ ἀρχαῖός μου ἔρωσ, ὁ ἔρωσ ὃν σύρω μετ' ἐμοῦ ὡς φορτίον, ἀνεζωογονήθη ὅλος. Λέγετε ὅτι ἡ ζωὴ σας εἶνε κατεστραμμένη. Ἀπὸ σὰς ἐξαρτᾶται τὸ νὰ καταστῇ ὅ,τι ἄλλοτε ἠδύνατο νὰ ἦτο!»

— Τί ἐννοεῖτε;

— Ὅτι δὲν δυνάμεθα νὰ ζῶμεν ἀμφοτέρω καταδικασμένοι εἰς τὴν μόνωσιν, εἰς τὴν καταδίκην θανάσιμου ἀποχωρισμοῦ· ὅτι ὡς ἄλλοτε εἶμαι γονυπετῆς ἐνώπιόν σου· ὅτι ὁ κόσμος ὅλος εἶνε εἰς τὴν διαθέσιν μας καὶ ἀρκετὰ εὐρύς ἵνα κρύψῃ τὴν εὐτυχίαν μας· ὅτι τέλος ἐὰν τις σὰς προσβάλῃ, θὰ ἦμαι παρὼν πρὸς ὑπεράσπισίν σας· ὅτι ἀρκετὰ ἐπαλαίσσαμεν καὶ καιρὸς εἶνε ν' ἀποσεῖσωμεν ματαίως προλήψεις, νὰ καταπατήσωμεν τὴν γνώμην τῶν ἄλλων καὶ νὰ σκεφθῶμεν δι' ἡμᾶς. Μὲ ἀγαπάτε.

— Γεώργιε!

— Τὸ ἔχετε εἶπει.

— Εἶνε ἀληθές!

Ἦσαν ἐν τῇ σκιᾷ μόνον ὑπὸ σύμπλεγμα δένδρων.

Τὴν ἤρπασε μεταξὺ τῶν βραχιόνων του καὶ τὴν ἔθλιψεν ἐπὶ τοῦ στήθους του τόσον σφοδρῶς, ὥστε δὲν ἔσχε τὴν δύναμιν ν' ἀπαλλαγῇ.

— Ἐγὼ σὲ ἀγαπῶ παραφόρως, εἶπεν. Οὐδέποτε ἠνόησα εἰς τοιοῦτο σημεῖον πόσον μοὶ εἶσαι ἀπαραίτητος! Μοὶ, εἰσθε ὅτι τὸ φῶς καὶ ὁ ἀῆρ διὰ τὴν ζωὴν!

— Σὰς ἱκετεύω!

— Μάταιαι παρακλήσεις! Ἡ ἔλεγες πρὸ ὀλίγου ἀληθῆ καὶ ὁ ἄνθρωπος αὐτὸς εἶνε διὰ σὲ μηδέν... Καὶ τότε θὰ σὲ ὀδηγήσω τόσον μακρὰν ὥστε θὰ τῷ ἦναι ἀδύνατον νὰ σ' ἐπανιδῇ. Ἡ ἐψεύδεσο καὶ ἀρνεῖσαι νὰ μ' ἀκολουθήσῃς!

— Σὰς ὀρκίζομαι!...

— Ὀχι λόγους! Ἔργα!

— Λοιπόν! εἶπεν, ἀναποφάσιτος, ἐν μέρει καταπεισθεῖσα, ἄρες με νὰ σκεφθῶ...

— Πρὸς τί;

— Ὀλίγας μόνον ὥρας! Ναί, σὲ ἀγαπῶ! ναί, ὁ μόνος τὸν ὁποῖον ἠγάπησα, εἶσαι σύ, Γεώργιε! ἀλλὰ νὰ φύγω οὕτω!

— Τί λοιπὸν φοβεῖσαι;

— Τὴν τιμὴν!

— Αἰωνίως αὕτῃ ἡ λέξις!

— Νὰ ρίψω τὸ ὄνομά μου ὡς τροφήν εἰς τὰς κακολογίας τοῦ κόσμου!

— Τοῦ κόσμου!

— Δὲν φοβοῦμαι αὐτόν, ἀλλὰ τὴν συνείδησίν μου!

— Καὶ λέγεις ὅτι με ἀγαπᾶς, ἀνέκραξεν ἐκεῖνος ἀπωθὼν αὐτήν.

Αἱ χεῖρές της κατέπεσαν.

— Πῶς νὰ σοὶ τὸ ἀποδείξω;

— Σοὶ τὸ εἶπον... Ἀκολουθοῦσά με, ἐγκαταλείπουσα τὸ πᾶν χάριν ἐμοῦ! Ὁ ἄνθρωπος αὐτὸς ἠθέλησε τὴν περιουσίαν σου... Τὴν ἔχει. Τί τὴν θέλομεν! Ν' ἀναχωρήσωμεν! Τί τὸ εὐκολώτερον. Αὐτοῦ τοῦ κόσμου, ὅστις σὲ τρομάζει, οὐδὲ τὸν ψιθυρὸν πλέον θ' ἀκούης. Αὐριοι σπεύδομεν εἰς Χάρβην. Τὸ πλοῖον μας ἀποκομίζει πέραν τοῦ Ἀτλαντικοῦ. Κάτω ἐκεῖ, εἰς τὰς ἀπεράντους ἐκτάσεις, θὰ ζῶμεν ὁμοῦ ὡς βασιλεῖς, ἐλεύθεροι ἀμφοτέρω! Ἀρχίζομεν νέαν ζωὴν στηριζόμενοι ὁ εἰς ἐπὶ τοῦ ἄλλου. Ὁ ἔρωσ μας θ' ἀποτελῇ τὴν χαρὰν μας καὶ τὸ σύμπαν! Πίστευόν με λοιπόν! Καταπεισθητί. Εἰπέ μοι ὅτι δὲν διαστάζεις πλέον, ὅτι συναινεῖς!

— Καλὰ, ναί, ἴσως, ἀλλ' αὐριοι!

— Αὐρίον !
— Τί σέ βλάπτει ; . . . Χορηγησόν μοι ὀλίγας ὥρας...
Ἐντὸς μικροῦ παρέρχονται !
— Ἔστω, εἶπε, κατὰκοπος, ἡρεθισμένος ἐξ αὐτῆς τῆς πάλης.

Εἶχεν ἀπαλλαγὴ ἐκείνου ἡρέμα. Ἀνέλαβε τὸν βραχίονά του καὶ ἐξηκολούθησαν τὸν ὑπὸ τὰ δένδρα περιπατὸν των, παρὰ τὸ ἄκρον τῆς διόδου Γαβριήλ.

Ἦτο περίπου ἑνδεκάτη.
Τὴν στιγμὴν αὐτὴν δίφρος διέβη ταχὺς πρὸ αὐτῶν, συμρόμενος ὑπὸ λαμπροῦ ἵππου.

Διέβη ὡς ἀστραπή.
Ἐν τούτοις, δύο κεφαλαὶ ἐπεφάνησαν ἐξηπλωμένοι ἐπὶ τῶν προσκεφαλαίων τῆς ἀμάξης· ἡ μία ἦτο ἡ τοῦ κόμητος Βωνοᾶζ, ἡ ἑτέρα, νεαρὰς καὶ περικαλλοῦς κόρης ἐπιδεικνυούσης ἐν μειδιάματι τοὺς λαμπροὺς τῆς ὁδόντας,
— Ἐκεῖνος ! ἐψιθύρισε ἡ κόμησσα.

— Ὁ κ. Βωνοᾶζ ;
Ἐκλινε τὴν κεφαλὴν κατανεύουσα.

— Καὶ διστάζεις ἔτι ;

— Αὐρίον ! ἐπανελάβε.

— Τότε θὰ περιμένω τὴν ἀπάντησίν σου ;

— Ναι.

— Μοὶ τὴν ὑπόσχεςαι ;

— Ναι.

— Κατὰ τίνα ὥραν ;

Ἐσκέφθη ἐπὶ τινὰς στιγμάς.

— Εἰς τὰς ἑννέα, εἶπεν.

— Ἐχει καλῶς.

Ἦτο δυσηρεστημένος, ἐξωργισμένος ἐναντίον αὐτῆς καὶ

ἑαυτοῦ !

Προσέκρουεν ἐπὶ θαλήσεως, ἣν ἡδυνάτει νὰ συντρίψῃ.

Ἡ διαύγεια τῶν μεγάλων σεμνῶν καὶ εἰλικρινῶν τῆς δουκίσσης ὀφθαλμῶν, τὸν ἐπληροφόρει ὅτι δὲν ἐψεύδετο, καὶ ἐν τούτοις φρόδος τῷ ἔδακνε τὴν καρδίαν καὶ δὲν ἤτθάνετο ἑαυτὸν καταπεισθέντα !

Τὴν ὠδήγησεν ἐκ νέου ἐν σιγῇ μέχρι τῆς καμπῆς τῶν Ἡλυσίων Πεδίων καὶ ἐπὶ τῇ παρακλήσει τῆς τὴν ἀφήκεν, ἀφοῦ τῇ ἔθλιψε τὰς χεῖρας ἐπὶ τῶν χειλέων του καὶ τοὺς ἐκάλυψε διὰ φιλημάτων ἐν παραφορᾷ πόθου καὶ πάθους μετ' ὀργῆς μεμιγμένον.

Ἡ αἰφνιδικὰ λύπη τῆς δουκίσσης τῷ ἡγγελλεν ὅτι δὲν θὰ ὑπεῖκεν εἰς τὴν πρόσκλησίν του, ὅτι τὸ κώλυμα θὰ ἐξηκολούθει ὑφιστάμενον μεταξὺ των, ἀκατανίκητον.

Καὶ ἐν τούτοις ἡδύνατο ν' ἀκούῃ τὴν καρδίαν τῆς Λευκῆς πάλλουςαν ἐν τῷ στήθει τῆς.

Ἐπέστρεψεν εἰς τὸ ὄχημά του, κεκυφώς, καὶ ἀπῆλθεν ἐν τάχει διὰ Κουρμπεβοᾶ.

Ὅτε προῦχώρησεν ὀλίγον, τὴν παρετήρησεν ὅτι οὐδὲ τὴν ἐλαχίστην κίνησιν εἶχε κάμει καὶ ἔμενεν ἀκίνητος εἰς τὸ ἄκρον τῆς λεωφόρου.

Ἐγκατέλιπε μόνον τὴν θέσιν τῆς ἀφοῦ τὸ ὄχημα ἐγένετο ἄφαντον ἐν τῇ νυκτί, πρὸς τὰ ὕψη τῆς Θριαμβευτικῆς Ἀψίδος, καὶ ἀπεφάσισε ν' ἀναλαβῇ τὴν εἰς τὸ μέγαρόν της ἀγούσαν.

Δύο μόνον βήματα ἀπέχεν αὐτοῦ, ἀλλ' ἰδέα τις τῇ ἐπῆλθεν.

Ὡς αἱ σπᾶλλουσαι γυναῖκες, ἐφοβήθη τοὺς ὑπηρέτας τῆς.

Τὶ θὰ ἐσκέπτοντο βλέποντες αὐτὴν ἐπιστρέφουσαν πεζῇ ἐν τοιαύτῃ ὥρᾳ ; Περιέμεινε τὴν διαβάσιν ἀμαξίας, τὴν ἐπλήρωσε καὶ εἶπε πρὸς τὸν ἡνίοχον :

— Μέγιστον λὰ Ρὸς Βιλλάρ, ὁδὸς Φραγκίσκου Α'.

Ἐπανελθοῦσα εἰς τὰ ἴδια, ἡ κόμησσα κατεκλίθη, ἀνίκανος νὰ συγκεντρώσῃ ἰδέας τινὰς, ἀγνοοῦσα ὅποιαν ἀποφασιν νὰ λαβῇ, μετὰ φρίκης ἀντιμετωπίζουσα τὴν καταστροφὴν τῆς γαλήνης ἐν ἣ ἔειχεν ἐξοικειωθῇ καὶ ἦτις ὁμοίαζε πρὸς τὴν τοῦ τάφου.

Ἡ κόμησσα δὲν ἔλαβεν ἀνάγκην νὰ σημάνῃ.

Οἱ ὑπηρέται τοῦ μεγάρου συνδιελέγοντο ἐπὶ τοῦ πεζοδρομίου ὡς οἱ θεράποντες, ὧν οἱ κύριοι ἀπῆλθον τῆς οἰκίας.

— Ἡ κυρία κόμησσα ἀνεχώρησε.

— Ποῦ δύναμαι νὰ τῇ γράψω ;

— Δὲν δύναμαι περὶ αὐτοῦ ν' ἀπαντήσω εἰς τὸν κύριον.

Ἡ κυρία κόμησσα δὲν ἀφῆκε διαταγὰς.

— Καὶ ὁ κύριος Βωνοᾶζ ;

— Ὁ κύριος κόμης ἀπουσιάζει.

— Διὰ πολὺν χρόνον ;

— Διὰ μίαν ἢ δύο ἡμέρας.

Ἀλλὰ τὴν ἐπαύριον, μετὰ νύκτα ἀλγεινῶν σκέψεων, νύκτα ἀγρυπνίας ἐκ τῶν ρυτιδουσῶν τὴν ὄψιν καὶ λευκαίνουσῶν τὴν κόμην, ἡγέρθη, ἀπόφασιν λαβοῦσα εἰς τὴν θυσίαν.

Εἰς τὰς ἑννέα, τῷ ὄντι, ὡς τὸ ὑπεσχέθη, ἀμαξηλάτης δαψιλῶς ἀμειφθεὶς ἐκόμιζε πρὸς τὸν Γεώργιον Δαβίδσωνα, ἐν τῷ πύργῳ τῶν Φιλλυρῶν, τὴν ἐπιστολὴν, ἣν ἀνυπομόνως ἀνέμενε.

— Ποῖος σὰς τὴν ἔδωκεν ; ἠρώτησεν ὁ Ἀμερικανός.

— Μία νέα κυρία, πολίτα μου.

— Ποῦ ;

— Εἰς τὸν σταθμὸν τῆς Ὀρλεάνης.

Ὁ Γεώργιος ἠνορθώθη ὥσπερ τιναχθεὶς ὑπὸ ἐλατηρίου.

— Ἀπήρχετο λοιπὸν εἰς ταξίδιον ; ἀνέκραξε.

— Αὐτὸ δὲν τὸ γνωρίζω.

Ὁ Δαβίδσων ἀπεσφράγισε τὴν ἐπιστολὴν καὶ ἀνέγνωσε :

« Φίλτατε Γεώργιε,

« Σὰς ἀγαπῶ καὶ τὸ ὁμολογῶ ἀφόβως, τόσῳ μᾶλλον, καθόσον ὁ ἔρωσ αὐτὸς θὰ μένῃ εὐλαβῶς κεκλεισμένος εἰς τὰ βάθη τῆς ψυχῆς μου, ὡς τὸ πολυτιμώτερον δι' ἐμέ τὴν ἀντικειμένην.

« Ἀλλὰ μεγάλων καθηκόντων ἡ πλήρωσις μοὶ ἐπιβάλλεται καὶ οὐδέν, οὐδ' αὐτὸς ὁ ἔρωσ, θὰ μὲ ἀπέσπα τούτων.

« Ἀσθενεστάτη ἐφ' ὅσον μένω πλησίον σας, ἀπέρχομαι.

« Μὴ πειραθῇτε νὰ μὲ καταπεισῇτε. Θὰ ἦτο μάταιον.

« Ἀθλίᾳ εἰμαρμένη μὰς πιέζει !

« Δημονεῖτέ με λοιπὸν, ἀφοῦ ἀπερὶσκέπτως ἐδέσμευσά τὴν ἐλευθερίαν μου. Ζητήσατε ἐν τῷ κόσμῳ δι' διοργανώσατε σύζυγον ἀνταξίαν σας. Εὐκόλως θὰ τὴν εὕρητε.

« Πόσαι νέαι θὰ ἦναι ὑπερήφανοι συμμεριζόμεναι τῆς τύχης σας ! Ἐγώ, θ' ἀρκοῦμαι νὰ τὰς ζηλεύω καὶ νὰ εὐχῶμαι ὑπὲρ τῆς εὐτυχίας σας.

« Ὑγιαίνειτε, Γεώργιε, μὴ ταράσσετε τὴν ἀπελπὴν ἡσυχίαν, ἐν ἣ δίδω πέρας εἰς ζωὴν ἀπωλεσθεῖσαν.

« Μὴ μὲ καταρᾶσθε.

« Σὰς εὐχομαι εὐτυχίαν ἢ δικαιούσθε καὶ ἣν ἀδυνατῶ νὰ ἐλπίζω δι' ἐμέ.

« Ἡ ἀτυχὴς σας φίλη
« ΔΕΥΚΗ ».

Μόλις ἐπεράτωσε τὴν ἐπιστολὴν καὶ σφοδρὰ ὀργὴ τὸν κατέλαβε.

— Ψεῦδος καὶ διπροσωπία !

Καὶ καλῶν :

— Πεπέ ! τὸ ὄχημά μου, διέταξεν.

Ὁ μαῦρος ἐξηφανίσθη χωρὶς οὐδὲν νὰ εἴπῃ.

Μετὰ δύο λεπτά, ὁ δίφρος ἐστάθμευεν ἐν τῇ αὐλῇ.

— Ὁδὸς Φραγκίσκου Α', εἶπεν ὁ Δαβίδσων. Ταχέως.

Ὁ δίφρος, συρόμενος ὑπὸ ἐξαιρέτου νορμανδικοῦ ἵππου, ἔφθασεν ἐν ὀλίγαις στιγμαῖς εἰς τὴν γέφυραν Κουρμπεβοᾶ, διέβη τὸ ἄλσος τοῦ Νεϋλύ, πράσινον ὡς ὅασις ἐν ἐρήμῳ, διέβη τὴν Θριαμβευτικὴν Ἀψίδα καὶ κατῆλθεν ἐν τάχει μέχρι τῆς ὁδοῦ Φραγκίσκου Α'.

Ὁ Δαβίδσων δὲν ἔλαβεν ἀνάγκην νὰ σημάνῃ.

Οἱ ὑπηρέται τοῦ μεγάρου συνδιελέγοντο ἐπὶ τοῦ πεζοδρομίου ὡς οἱ θεράποντες, ὧν οἱ κύριοι ἀπῆλθον τῆς οἰκίας.

— Ἡ κυρία κόμησσα ἀνεχώρησε.

— Ποῦ δύναμαι νὰ τῇ γράψω ;

— Δὲν δύναμαι περὶ αὐτοῦ ν' ἀπαντήσω εἰς τὸν κύριον.

Ἡ κυρία κόμησσα δὲν ἀφῆκε διαταγὰς.

— Καὶ ὁ κύριος Βωνοᾶζ ;

— Ὁ κύριος κόμης ἀπουσιάζει.

— Διὰ πολὺν χρόνον ;

— Διὰ μίαν ἢ δύο ἡμέρας.

— Ἐχει καλῶς.

— Ἐὰν ὁ κύριος ἡγάπα ν' ἀφήσῃ ἐπισκεπτήριον;

— Περιττόν. Θὰ ἐπανεέλθω. Σὺμ, προσέθηκεν ἀποτεινόμενος πρὸς τὸν ἡνίοχόν του, εἰς τὸν σταθμὸν Ὁρλεάνης.

Ὁ δίδυρος ἐπανελάβε τὴν πορείαν του.

Διατί ὁ Δαβίδσων μετέβαινεν εἰς τὸν σταθμὸν Ὁρλεάνης;

Δι' οὐδέν! Ἐκ τῆς ἀνάγκης ἐραστοῦ εἰς τὸ ν' ἀκολουθῇ τὸ διαφεύγον αὐτῷ ἀντικείμενον.

Εἰς τὸν σταθμὸν, αἱ μόναι πληροφορίαι, ἃς ἠδυνήθη ν' ἀρυσθῇ, ἦσαν αἱ ἐξῆς:

Ἡ κατ' εὐθείαν ἀμαξοστοιχία τῶν Βορδιγαλλίων εἶχεν ἀναχωρήσει εἰς τὰς ὀκτὼ καὶ τεσσαράκοντα πέντε. Ἦτο ἡ μόνη, ἣν ἡ κόμησσα ἠδύνατο νὰ λάβῃ. Θὰ τὴν ἔφερεν εἰς Ζουσέρην, κατὰ πᾶσαν πιθανότητα.

Ἐκεῖ λοιπὸν αὕτη ἐπορεύετο.

Ὁ Δαβίδσων ἔμεινε πρὸς στιγμὴν ἀβέβαιος περὶ τοῦ πρακτέου.

Ἦθελε νὰ τὴν ἐπανεβλεπε, νὰ ἐπειράτο τελευταίαν ἀπόπειραν. ἔστω καὶ βίαν νὰ ἤσκει!

Ἀλλὰ μετὰ παρέλευσιν στιγμῆς, τὸν ἐξῆψεν ἡ φιλοτιμία.

— Ἐστω, εἶπε δάκνων τὰ χεῖλη του ἐξ ὀργῆς, ἀφοῦ τὸ θέλει, θ' ἀκολουθήσω τὰς διαταγὰς τῆς! Θὰ λησμονήσω!

IB'

Ἔστια καλλιτεχνῶν.

Ὑπάρχουσι διαφόρων τάξεων καλλιτέχναι.

Ὁ ἀθλητὴς μὲ τὴν μαλλίνην στολὴν, ὅστις παίζει μὲ βάρους εἰκοσιπέντε χιλιόμετρων ἐντὸς τῆς πλατείας· τὸ κλαρινέτον, τὸ συνοδεῖον ἄλλα ἀτέχνως παιζόμενα ὄργανα ἐπὶ τῶν σανίδων παρρηγματος· ὁ σύγχρονος Παγανίνης, ὁ δίδων συναυλίας ἐν τῇ αἰθούσῃ Ἐράρδου, ἐν συναυλίᾳ πρὸς ἄλλα ὄργανα, εἶνε καλλιτέχνης· ὁμοίως ὁ ἀκροβάτης καὶ ὁ γελωτοποιὸς τοῦ ἵπποδρομίου, ὁ κωμῶδός καὶ ὁ ὑψίφωνος τοῦ Μελοδράματος.

Ἀνάγκη πρὸς στιγμὴν νὰ μεταβιβασθῶμεν εἰς τὴν σφαῖραν τῆς τέχνης.

Καθ' ἣν ὥραν ὁ Γεώργιος Δαβίδσων καὶ ἡ κόμησσα Βωνοᾶζ ἀπεχωρίζοντο ἀλλήλων εἰς τὰ Ἡλύσια Πεδία· ἡ ἑσπερίς ἔληγεν ἡσύχως εἰς τὸ Νέον Ἰπποδρόμιον, ἐν ᾧ ὁ Ἅγιος Ὁνωρίου, ὀλίγα βήματα μακρὰν τοῦ Βουλευτάρτου.

Ὅλοι οἱ Παρίσιοι ἐπεσκέφθησαν τὸ ἱππευτικὸν τοῦτο ἱδρυμα, ἔνθα ἰδιόρρυθμός τις καὶ ἐφευρετικὸς ἐπιχειρηματίας, παρέχει θεάματα ἱππευτικὰ καὶ γυμναστικά, γνωστὰ ἀπὸ τῆς ἐποχῆς τῶν Ρωμαίων, μετὰ χάριτος ἀπαρχμίστου ὡς ἐπὶ τὸ πολὺ ἐκτελούμενα.

Ἀλλὰ τὸ κοινόν, τὴν λαμπρὰν ὄψιν τῆς αἰθούσης καὶ τοὺς σταύλους, γνωρίζει μόνον ἐκ τῶν ἱπποδρομίων.

Τὰ ἱπποδρόμια ἔχουσι παρὰ σκηνὰ ὁμοίως μὲ τὰ θέατρα καὶ πολλαὶ σκηναὶ δραματικαὶ ἢ κωμικαὶ συμβαίνουσι συνηθέστατα ἐν αὐτοῖς.

Ἐκτισμένον ἐν τῷ κέντρῳ τῶν Παρισίων, μετὰ σπανίας κομψότητος, τὸ ἱπποδρόμιον τῆς ὁδοῦ Ἁγίου Ὁνωρίου χρησιμεύει ὡς ἐντευκτήριον πλήθους εὐγενῶν τῆς ὑψηλῆς τάξεως.

Παραπλεύρως τῶν σταύλων, τὸ Νέον Ἰπποδρόμιον κατέχει μακρὰν αἶθουσαν, χρησιμεύουσιν ὡς ἐστία τῶν καλλιτεχνῶν, τῶν καλλιτεχνίδων ἰδίως, αἵτινες ἐκεῖ περιμένουσι τὴν στιγμὴν τῆς ἐπὶ σκηνῆς ἐμφανίσεώς των.

Ἐπεστρωμένους ἔχουσα δι' ὑφάσματος κιτρίνου μὲ κυανὰς ραβδώσεις τοὺς τοίχους καὶ τὴν ὀροφήν, ἐφωδισμένη δι' εὐρέων καὶ χαμηλῶν ἀνακλίντρων, κειμένων ἐπὶ

τάπητος ἐρυθροῦ, δι' ἡλεκτρικοῦ φωτὸς πεφωτισμένη, εἶνε κατάλληλος δι' ἰδιαιτέρας συνδιαλέξεις καὶ εἰς τὸ ν' ἀναδεικνύῃ τὸ κάλλος τῶν γυναικῶν.

Ἡ αἶθουσα ἀποπνέει μίγμα πούδρας καὶ διαφόρων λεπτῶν ἀρωμάτων, πρὸς ᾧ συνδιάζεται ἡ ὁσμὴ τῶν σταύλων καὶ τοῦ καπνοῦ τῶν σιγάρων τῶν κυρίων.

Ἡ παράστασις, ὡς εἵπομεν, προσήγγιζεν εἰς τὸ τέλος.

Τρεῖς ἢ τέσσαρες νέοι μελανὰ ἐνδεδυμένοι συνδιελέγοντο πρὸς τινὰς ὑπηρετρίας αἱ ὁποῖαι κατέβαινον τῶν διαμερισμάτων ἐνδεδυμένοι ὡς ἀπλὰι ἄσται καὶ ἔτοιμοι δι' ἔξοδον.

Θὰ τὰς ἐξελάμβανέ τις ὡς καλῶν οἰκογενειῶν νεανίδας διὰ τὸ αἰδῆμον καὶ σεμνὸν τοῦ ὕφους των.

Εἰς γυμναστὴς μὲ ἐρυθρὰν μαλλίνην περιβολὴν, μὲ περισκελίδαν ἐκ μαύρου ἀτλαζίου κοσμουμένην διὰ κιτρίνων ἀστερίσκων, ἐστηρίζετο ὀρθίως ἐπὶ τοῦ στύλου τῆς εἰσόδου τῆς ἐστίας τῶν καλλιτεχνῶν, ἥς τὸ καταπέτασμα ἦτο ὑψωμένον.

Ἦτο ἀνὴρ μέσου ἀναστήματος, ἡλιοκαῆς, μὲ τὰ χαρακτηριστικὰ ἐνεργητικά, σκληρά, τὴν κόμην ἀποστίλβουσιν, μαύρην ὡς πτερὸν κόρρακος, διηρημένην ἐν τῷ μέσῳ καὶ ἀνυψουμένην ἐπὶ τῶν κροτάφων, μὲ γρυπὴν τὴν ρίνα, τὸ βλέμμα ζοφερόν καὶ ἄγριον.

Ἦτο ὁλος νεῦρα, καὶ οἱ μυῶνες τῶν βραχιόνων του διεγρόντο καταφανέστατα ἐπὶ τοῦ δέρματος.

Ἰστατο ἀκίνητος, ἀδιαφορῶν κατὰ τὸ φαινόμενον πρὸς τὰ περὶ αὐτὸν συμβαίνοντα.

Νεανίς τις εἰσῆλθεν εἰς τὴν ἐστίαν, μία καλλιτέχνης.

Ἦτο ὡς ἐκεῖνος περίπου ἐνδεδυμένη· μόνον ὅτι ἡ λεπτοτάτη μεταξὺ τῆς περισκελίδος ἦτο κρεατόχρους, καὶ ὁ χρυσοκέντητος μαῦρός της στηθόδεσμος ἡμικάλυπτε τὸ στηθὸς της ἀφίνων γυμνοὺς τοὺς βραχιόνάς της, ἀριστούργημα κομψότητος, ἀπολήγοντας εἰς λεπτοφυεῖς χεῖρας.

Θὰ ἦτο εἰκοσιδύο ἢ εἰκοσιτριῶν ἐτῶν· ἦτο μικρόσωμος, μελαγχροινὴ ὡς Ἀλγερία, μὲ ὀρθοκλινεῖς βραχεῖς, στρογγύλην κεφαλὴν πνευματωδέστατην, στόμα ὀλοπόρφυρον, ὠραίους ἀποστίλβοντας ὀδόντας καὶ μέλη θαυμάσιου ἐντελείας.

Δύο μελανοποροῦντες κύριοι ἔσπευσαν πρὸς αὐτήν, καὶ ὁ ἕτερος αὐτῶν, ὁ μεγαλειτερος, τῇ εἶπε:

— Θὰ ἔχωμεν, ἐλπίζω, τὴν εὐτυχίαν νὰ δειπνήσωμεν ὁμοῦ, ὦραία Ρέντζα!

— Ἰσως, ἀπήντησε μετ' ἀδιαφορίας.

— Διατί ἴσως; ἠρώτησεν ὁ ἄλλος, ξανθὸς μὲ τὸν μύστακα ἠνορθωμένον. Ἀπόψε δὲν ἐγκαταλείψω τὴν ἐγκατάστασιν τῆς ἀδελφῆς σου, τῆς Ροζέλλης, εἰς τὸ νέον οἶκον; Τρελλαίνεται δι' αὐτήν, ὁ φίλος μας ὁ Βωνοᾶζ. Καὶ δὲν τὸν ἀδικῶ. Τί λατρευτὴ νέε! Θὰ ἦσθε, Ρέντζα;

— Χωρὶς ἄλλο, ἀλλ' ἐδῶ τώρα τρέχω τὸν κίνδυνον νὰ θραύσω τὸν λακμόν μου, τὸ γνωρίζετε.

— Αὐτὸ θὰ μὲ ἀπῆλπιζε, λόγον τιμῆς, ὑπέλαβεν ὁ πρῶτος.

— Σὺ;

— Ἐμέ.

— Καὶ διατί, παρκαλῶ;

— Τὸ γνωρίζετε, κακὴ, εἶπεν ὁ ἄλλος κλίνην πρὸς τὸ οὖς της καὶ περιφέρων βλέμμα πλήρες ὀρέξεως.

— Ὅχι, τῇ ἀληθείᾳ.

— Διότι ὁ Βιλλῆς σὺς λατρεύει, εἶπεν ὁ ξανθός.

— Πολὺ κακῶς πράττει.

— Εἰμαι ἔτοιμος νὰ σὺς τὸ ἀποδείξω διὰ πάσης θυσίας. Θεσάτέ με ὑπὸ δοκιμασίαν.

— Καλὰ, βλέπομεν, εἶπεν ὑψούσα τοὺς ὤμους.

— Λορέτζα, ἐγρύλλισεν ὁ πρὸ τῆς θύρας ἐστηριγμένος ἀνὴρ.

Ἦ φωνὴ ἦτο ἀποτόμος. Πρέδιδεν ἐρεθισμόν, ἀγανάκτησιν, μὴ τολμώντα νὰ ἐκραγῶσιν.

Ὁ Ξανθὸς κύριος προσέβλεψε περιφρονητικῶς διὰ μέσου τῶν ὕλων του τὸν γυμναστὴν μὲ τὴν μαλλίνην στολὴν.

— Σὰς καλεῖ ὁ τύραννός σας, ὠραία Ρένζα, εἶπε: Μὴ ἄρα τὸν βασανίζει ὁ δαίμων τῆς ζηλοτυπίας;

— Ἰσως, εἶπεν ἐκείνη, μὲ τὴν ἰταλικὴν τῆς προφορὰν.

— Ὁ πανοῦργος δὲν φαίνεται συμβιβαστικός.

— Τί μὲ μέλει! Δὲν ἔχω νὰ δώσω λόγον εἰς κανένα, οὔτε εἰς αὐτόν, οὔτε εἰς ἄλλους.

— Ὁραῖα!

— Λορένζα, ἔκραξε καὶ πάλιν ἡ φωνή

— Ἰδέτε... Ἀδμημονεῖ!

— Ὁ χάσῃς τὴν σειράν σου.

— Ὡ! τότε... τὸ καθήκον...

Ἡ μουσικὴ ἤρχισε παιανίζουσα βραδὺν στρόβιλον.

Ἡ νεανὺς διέφυγε, ταχεῖα ὡς πτηνόν, διέβη ὑπὸ τὸ καταπέτασμα καὶ ἐγένετο ἄφαντος.

Οἱ μελανεῖμονες τὴν συνώδευον, ἀλλὰ τοὺς ἐσταμάτησαν δύο γυναῖκες ἑτοιμοὶ δι' ἐξοδόν.

— Κύριε Βιλλῆ, εἶπε μεγαλόσωμος Ξανθὴ ἥτις παρέστησεν ἐν τινὶ παντομίμῃ, εἶμαι εὐτυχὴς διότι σὲ συναντῶ. Ὁ μὲν δανείσῃς πέντε φράγκα.

— Ὁ μὲν ἤμην ὁ ἔσχατος τῶν ἀχαρίστων ἂν δὲν προσηρόχμην βοηθός σου. Λάβε.

Ἐκράτει μέγα πεντάδραχμον νόμισμα μεταξὺ τοῦ δεικτου καὶ τοῦ λιχανοῦ.

Ἐκείνη ὤρμησεν ἵνα τὸ λάβῃ ἀλλ' αὐτὸς ὕψωσε τὴν χεῖρα ὑπεράνω τῆς κεφαλῆς τῆς.

— Μίαν στιγμὴν! εἶπε. Μίαν ἐρώτησιν.

— Λέγετε.

— Ἐξήγησόν μοι ὅποια περιστατικὰ ἀναγκάζουν μίαν νέαν ὡς σὲ νὰ δανειζέται πέντε δραχμάς ἀπὸ τοὺς γνωρίμους τῆς. Οὐδενὸς στερεῖσαι. Τὰ ἔχεις ὅλα... ὠραίαν κεφαλὴν...

— Εὐχαριστῶ.

— Δέρμα συμπαθές!

— Σιωπὴ!

— Βραχίονας, ὀδόντας, κόμην τοῦ συρμοῦ.

Τὴν ἐξετύλιξε διὰ μιᾶς κινήσεως τοῦ βραχίονος.

— Φυσικὴ, εἶπεν.

— Ἀνάστημα ἐξοχόν.

— Καὶ τὰ λοιπὰ, προσέθηκε στρεφόμενη περὶ ἑαυτήν.

— Εἰς τὸν ἐντέλειαν.

— Καὶ μὲ ὅλα αὐτὰ ἀχρηματίζ!

Ἐξέβαλε στεναγμὸν ἄλλους καὶ σείουσα τὴν κεφαλὴν:

— Τί τὰ θέλετε; ὑπέλαβε, μερικοὶ εἰς ὅλα ἔχουν ἀτυχία. Εἶμαι πολὺ καλὴ κόρη, μάθετέ το. Ἀλλ' ὁμοιάζω τῆς ραγισμένης πορσελάνης... στάζω. Τυχρηαὶ εἶνε μόνον αἱ στρυφναί, αἱ δόλιαί, αἱ γραφαί, αἱ ἔχουσιν πλειοτέρας κακίας ἢ ὀδόντας, ἐνεῖναι αἰτινες πωλοῦν τὸν ἔρωτα μὲ τὸ μέτρον... ἢ ὅσαι πίπτουν εἰς τοὺς Βωνοᾶζ... Ἀλήθεια... δὲν φαίνεται πλέον ὁ φίλος σας ὁ Βωνοᾶζ

— Εἶνε ἀπασχολημένος.

— Μὲν τὴν χορεύτριάν του;

— Ἀκριβῶς.

— Ὁραῖα κόρη... Κανεῖς δὲν γύναται νὰ τὸ ἀρνηθῇ. Ὁ μὲν ἀρέσουν πιστεῦω οἱ Περσίσοι, αὐτῆς, τῆς κάμνουν μίαν ὑποδοχὴν. αἱ;

— Δικαίως;

— Εἶνε ἀληθές ὅτι τῆς ἐνοικίασε διαμέρισμα πλουσιοπάροχον, εἰς τὴν ὁδὸν Ἀγίου Δύγουστίνου!

— Ἀληθέστατον, ἀφοῦ ἀπόψε τὸ ἐγκαταλείψωμεν... Πρέπει νὰ ἔλθῃς.

— Δὲν μὲ προσκάλεσαν...

— Σὲ λαμβάνω ὑπὸ τὴν προστασίαν μου

— Εὐχαριστῶ... Δὲν εὐκαιρῶ, καὶ ἂν θέλετε τὴν ἀλήθειαν, δὲν μοὶ ἀρμόζει. Εἶνε εὐτυχὴς ὁ φίλος σας μὲ τὰ πλούτη ἅτινα ἀπέκτησεν ἐκ τοῦ γάμου του. Μὲ τὸ χρη-

μα τῆς συζύγου του, συντηρεῖ τὰς ἄλλας... Δὲν εἶμαι ἀπ' ἐκείνας ποὺ κατακρίνουν, ἀλλὰ τὸ λέγω ἐλευθέρως, δὲν εἶνε καλὰ ὅσα πράττει... ποσῶς.

— Μὴ ἦσαι ἀδίκος, Κολομβίνα! Ἄν ἦσο εἰς τὴν θέσιν του, θὰ εὕρισκες τὸ πρᾶγμα φυσικώτατον.

Τριπλᾶ χειροκροτήματα ἠκούσθησαν ἀπὸ τῆς αἰθούσης.

— Ἀκούσατε, εἶπεν ἡ Ξανθὴ, ἰδοὺ ὅτι τὸ πλῆθος σὰς μιμεῖται, ἐπευφημεῖ. Ἐχει τύχην, αὐτὴ ἡ Ρένζα!

— Καὶ μὲ κρατεῖς ἐδῶ μὲ τὰ κενολογήματά σου!

— Ἐμπρὸς λοιπόν, ἐστὲ εὐγενής, βαρῶνε!

Ἐπειράθη νὰ φύγῃ ἐκείνη τὸν ἐκράτησε ἀπὸ τινος πτυχῆς τοῦ ἑματίου του.

— Τὰ πέντε μου φράγκα, εἶπε.

Τῇ τὰ ἐκύλισεν ἐντὸς τοῦ στηθοδέσμου.

— Εἰσθε χαρίζεις, ὑπέλαβεν. Ἀκούσατε...

— Ἀκόμη!

— Δι' ἐκείνην πρόκειται!

— Διὰ τὴν Ρένζαν;

— Ναί.

Ὁ μελανεῖμων ἐπλησίασεν ἐγγύτατα, διότι ἀπὸ τοῦ βλέμματος τῆς Ξανθῆς ἐμάντευσεν ὅτι ἐπρόκειτο περὶ ἐκμυστερεύσεως.

— Εἰπέτε τῇ νὰ φυλάττηται ἀπὸ τὸν Ἰσπανόν τῆς.

— Διατί;

— Τὴν ἀγαπᾷ ἑμμανῶς... Ἐκείνη τὸν ἐμπαίζει... Εἶνε ζηλότυπος ὡς ἄλλος Ὁθέλλος. Γνωρίζω καὶ ἀναγινώσκω εἰς τοὺς ὀφθαλμοὺς τῶν ἀνδρῶν! Καμμίαν ἐσπέραν ἐὰν τῇ καταβῇ εἰς τὴν κεφαλὴν, θὰ τὴν φονεύσῃ!

— Μπα!

— Τὸ μόνον εὐκόλον. Ἀντὶ νὰ τὴν κρατήσῃ.

— Ἐκαμε χειρονομίαν παριστάσαν τὴν διὰ τῶν χειρῶν παραλαβὴν ἐκείνης — οὕτω πῶς, ἀρκεῖ νὰ τὴν ἀφήσῃ νὰ ἐκσπενδονισθῇ πέραν, καὶ ἐτελείωσεν! Ὁ μὲν συλλέξουν εἰς τεμάχια... Ὁ μὲν ἰδῇτε!

Νέαι ἐξεργάγησαν ἐπευφημίας.

Ὁ ὑπὸ τῆς Κολομβίνας ἀποκληθεὶς Βιλλῆς ὤρμησεν πρὸς τὸν διάδρομον τὸν ἄγοντα ἀπὸ τῶν σταύλων εἰς τὴν αἴθουσαν,

Τὸ θέαμα ἦτο ἐκ τῶν ἐχόντων τὸ προνόμιον νὰ ἐξαπλώσῃ τὰ πλήθη.

Ἡ μελαγχροινὴ Λορένζα μετ' ἐκτάκτου πεποιοήσεως καὶ τόλμης ὤρμα ἐν τῷ κενῷ ἀπὸ τοῦ ἐνὸς εἰς τὸ ἄλλο ἄκρον τοῦ ἵπποδρομίου, καὶ πάραυτα εὗρίσκετο ὅτε μὲν μεταξὺ τῶν χειρῶν τοῦ συντρόφου τῆς Γκομές, τοῦ γυμναστοῦ, ὅτε δὲ εἰς αὐτὸ τὸ τραπέζιον.

Ἄλλαι εἶχον πρὸ αὐτῆς κάμει τὰ αὐτὰ γυμνάσματα. Ἀλλὰ τὰ ἐξετέλει αὕτη μετ' ἀγνώστου τέως ἀκριβείας καὶ ὀρμῆς, ἐξοχος ὅτε ἐμνησκύετο ὡς ἀγαλμα, μετεωριζομένη εἰς τὸ κενόν, ἢ ὅτε ἐτέλει τὴν κινδυνώδη ἀνάβασιν ἀναρριχωμένη διὰ τῶν παιδικῶν τῶν χειρῶν.

Εἰς τὰς ἐνθουσιώδεις ἐπευφημίας, ἀνταπεκρίνετο διὰ μειδιάματος, ἀλλὰ θλιβεροῦ ὡς τὸ μειδίωμα τῶν αἰσθανομένων ἑαυτοῦς ἐν καταδίκη καὶ οἴτινες, διακυβεύοντες ἀνὰ πᾶσαν στιγμὴν τὴν ἰδίαν τῶν ζωὴν, ἔχουσι τὸ προαισθημα τραγικοῦ τέλους.

Ὅτε ἀνέβη εἰς τὸν θόλον τοῦ ἵπποδρομίου καὶ ἔτεινεν ἵνα φθάσῃ τὸ σχοινίον οἱ δύο μελανοφοροῦντες, τὰς κεφαλὰς ἔχοντες ἀντεστραμμέναις καὶ τὰ δίοπτρα ἐπὶ τῶν ὀφθαλμῶν, τὴν ἐθεώρουν μὲ διάπυρον τὸ βλέμμα.

— Ὁραῖα κόρη! εἶπεν ὁ βαρῶνος Βιλλῆς πρὸς τὸν φίλον του.

— Λαμπρά, ἐπένευσεν ὁ ἄλλος καὶ ἔπειτα, αὐτὰ τὰ γυμνάσια σὲ μεθοῦν ὡς σαμπάνια.

— Δὲν θὰ μοὶ κάμῃς τὸν ἀντίπαλον, αἱ!

— Ζηλότυπος ὡς ὁ Ἰσπανός! Σὺ! εἰς ἄλλους αὐτὰ!

Ὁ Βιλλῆς ἤρχισε νὰ γελά.

— Δὲν τὸ πιστεύεις καὶ ἔχεις δίκαιον, εἶπε. Καὶ ἔπειτα

δὲν ἔχω δικαιώματα...

Ὁ Γκομές ἐστημένος εἰς τὸ πέραν ἄκρον, μὲ τὴν κεφαλὴν ἐστραμμένην πρὸς τὸ ὑψηλὸν μέρος τοῦ σχοινοῦ, ἐξέβαλε κραυγὴν προσκλήσεως.

Ἡ Λορένζα ἀπήντησε δι' ἐλαφρᾶς κραυγῆς.

Καὶ ὁρμήσασα ἐν τῷ κενῷ, εὐθυτενῆς ὡς φυτὸν, κατέφθασε τὸ σχοινίον. ἤρπασε τὸ ἄκρον αὐτοῦ καὶ κατόπιν περιστροφῆς, εὐρέθη ὀρθία ἐπὶ τοῦ ἐδάφους, χαιρετῶσα τὸ κοινὸν τὸ ὁποῖον ἐχειροκρότει φρενητιωδῶς.

Ἐπίστρεψε πρὸς τὴν ἐξοδὸν καθέδρως.

Μέγας λινὸς μανδύας ἔκειτο διπλωμένος ἐπὶ τινος θρόνου. Τὸν ἔλαβε καὶ ἐτυλιχθη δι' αὐτοῦ.

Εἰσήγαγε τοὺς λεπτοφυεῖς τῆς πόδας ἐντὸς μακρῶν εὐμαρίδων, καὶ κατηυθύνθη πρὸς τινὰ κλίμακα ὑπηρεσίας.

Οἱ δύο μελανέιμονες τὴν περιέμενον κάτω.

— Ὑπῆρξατε θαυμασίᾳ, εἶπεν ὁ ξανθός, ὅστις ἐκαλεῖτο ὑποκόμης δὲ Ρεβίλλ.

Ὁ ἕτερος προσέθηκε:

— Θὰ ἔλθῃτε πάραυτα, σὲς ἱκετεύω. Ἀδύνατον νὰ γίνῃ διασκέδασις ἄνευ τῆς παρουσίας σου!

Προέκλινε τὴν κεφαλὴν μετὰ μελαγχολικοῦ μειδίσματος καὶ ἐξηκολούθησε τὴν πορείαν τῆς.

Ὁ Ἰσπανός τοὺς παρετῆρει μακρόθεν περιστρέφων ἄγριον τὸ βλέμμα.

Τὴν ἐμιμήθη, ἔλαβε τὸν ἐπενδύτην του ἀπὸ τινος γωνίας, καὶ τὸν ἐφόρεσε ἄνωθεν τῆς θεατρικῆς του περιβολῆς.

Περιέφερε τὸ βλέμμα εἰς τὴν κλίμακα δι' ἧς ἡ Λορένζα εἶχε γίνῃ ἄφαντος.

Οἱ δύο μαυροφόροι ἐξηφανίσθησαν.

Μετὰ τρία λεπτά εἰς ἵππος κάμνων ἄλματα, τὸ τελευταῖον μέρος τῆς ἐσπερίδος, διέβη ὡς βέλος τῆς εἰσόδου τῶν καλλιτεχνῶν ἵνα ἐπανέλθῃ εἰς τὸν σταῦλόν του· ἡ ὀρχήστρα ἐπικίανσε τὸν ὕμνον καὶ τὸ κοινὸν διεσπάρη δι' ὅλων τῶν ἐξόδων.

Ἡ Λορένζα ἀνεφάνη κάτωθεν τῆς κλίμακος, ἀλλ' ἀπλούστατα ἐνδεδυμένη.

Θὰ τὴν ἐξελάμβανέ τις ὡς ἐργάτιδα ἀπερχομένην τοῦ ἐργαστηρίου τῆς.

Δὲν ἐπεδείκνυε πλέον τὴν καλλονὴν τῆς τὴν τότε προβάλουσαν καταφανῆ ὑπὸ τὴν μαλλίνην τῆς περιβολῆς.

Ἐφερὲν ἐσθῆτα μαύρην, μανδύαν ἐφαρμένον καὶ ἐπὶ τῆς μαύρης τῆς κόμης, πῖλον στρογγύλον καὶ πλατύγυρον οὗτινος ἡ θέα προέδιδε μακροχρόνιον ὑπηρεσίαν.

Ἐπὶ τῇ θεᾷ τοῦ Γκομές ὅστις ἠνορθώθη πρὸ αὐτῆς ἀποτόμως οὔτε ἐκπληξιν ἐξεδήλωσεν οὔτε ἀπαρέσκειαν.

— Ἀ! σὺ εἶσαι, εἶπε.

— Σὲ περιμένω.

— Διατί;

— Διὰ νὰ σὲ ἴδω μίαν ἔτι στιγμὴν.

Οὐδὲν ἐκείνη ἀντεῖπε καὶ κατηυθύνθη πρὸς τὴν θύραν.

Τὴν παρηκολούθησεν ἐν τῇ ἀλλοκότῳ του ἀμφιέσει μὲ τὸν κίτρινόν του πῖλον ἐπὶ κεφαλῆς καὶ τὴν ἐξέχουσαν ἀπὸ τοῦ πλατέος του καὶ μακροῦ ἐπενδύτου θεατρικῆς του περιβολῆς.

— Παραιτεῖς τὴν κάμαρά σου τῆς ὁδοῦ Προβηγκίας; εἶπεν ὅτε εὐρέθησαν ἐν τῇ ὁδῷ.

— Ναί,

— Θὰ μείνῃς μαζὺ μὲ τὴν ἀδελφὴ σου;

— Ἀναμφιβόλως. Δὲν θέλω πλέον νὰ τὴν ἐγκαταλίπω. Ὅπου ὑπάγῃ, θὰ τὴν ἀκολουθῶ. Ἐπειτα, αὐτὴν μόνην ἔχω εἰς τὸν κόσμον.

— Λοιπὸν, δὲν θὰ μὲ ἀκολουθῇς πλέον;

— Ναί... ὑπὸ τὸν ὄρον τοῦ νὰ παριστάνῃ ἡ Ζουάννα εἰς τὰς αὐτὰς πόλεις εἰς τὰς ὁποίας καὶ ἡμεῖς... Ἀλλως... ὄχι.

— Ἡ Ζουάννα θὰ μείνῃ εἰς Παρισίους. Ἡ Ζουάννα δὲν

εἶνε πλέον χορεύτρια... Ἐπαινοῦν τὸ ἄτομόν τῆς μᾶλλον ἢ τὴν τέχνην τῆς. Ἡ Ζουάννα πέρνει κακὸν δρόμον...

— Πῶς τὸ γνωρίζεις;

— Εἶνε ἀρκετὰ γνωστὸν εἰς τὸν κόσμον. Ἀλλοίμονόν σου ἂν τὴν μιμηθῇς!

— Εἶσαι φατνασιόπληκτος. Ἐπειτα, τί ἀναμιγνύεσαι; Μήπως δὲν εἰμεθα ἐλεύθεροι; Ἡ Ζουάννα καὶ ἐγὼ ἐξ οὐδενὸς ἐξαρτώμεθα... καὶ οὐδεὶς ἐξαρτᾶται ἀπὸ ἡμῶν.

— Ἀπατάσαι... Σὲ ἀγαπῶ, ἐγώ, Ρένζα!

— Ἀν μὲ ἡγάπας ὦφειλες νὰ μ' ἐνυμφεύεσθαι εἰς Βενετίαν. Δὲν τὸ εἶχες ἀποφασίσῃς; ἐγὼ δὲν συγκατανεύω πλέον. Τώρα τὸ ἡθέλεις, διότι οἱ ἄνδρες μὲ περιποιῶνται καὶ ζηλοτυπεῖς... Ἐγὼ δὲν τοὺς ἀγαπῶ, οὔτε ἐκείνους, οὔτε ἄλλον κανένα, πλὴν τῆς ἀδελφῆς μου.

— Λοιπὸν ποτὲ δὲν θὰ μεταβάλῃς γνώμην;

— Αὐτὸ μόνον γνωρίζω, ὅτι κάμνεις ὅ,τι δύνασαι ἵνα καθίστασαι μισητὸς μὲ τὰς σκηνάς σου. Εἶμαι καλὴ σύντροφος καὶ ἡ μόνη μου ἐπιθυμία ἦτο, νὰ ἐξηκολούθουν μαζὺ σου... ἀλλὰ μὲ ταράττεις ἀδιακόπως καὶ ἀδυνατῶ νὰ τὸ ὑποφέρω... Ἐπὶ τέλους, πρὸς τί νὰ μεριμνῶμεν περὶ μέλλοντος; Τρεῖς μῆνας ἀκόμη θὰ ἤμεθα ὁμοῦ, καὶ τρεῖς μῆνες εἶνε πολὺ.

Ἐρθασαν εἰς τὴν ὁδὸν τοῦ Ἀγίου Αὐγουστίνου, ἥτις ὀλίγον ἀπέχει τοῦ ἵπποδρομίου.

— Ἐντάμωσιν, εἶπεν ἡ νεανὶς τείνουσα τὴν χεῖρα πρὸς τὸν σύντροφόν τῆς. Εἶσαι τρελλός νὰ σκοτίζῃς τὴν κεφαλὴν σου διὰ τὸ τίποτε!

— Καλὴν ἐντάμωσιν, εἶπεν ὁ Ἰσπανός· ἀλλὰ σκέψου ὅτι σὲ ἀγαπῶ, ὅτι μὲ βραχνίζεις, ὅτι εἶμαι ζηλότυπος καὶ ὅτι θὰ σὲ φονεύσω, ἐὰν ἀγαπᾷς ἄλλον.

— Μοὶ διηγήθησαν τῶντι, ὅτι ἐφόνευσες ἤδη εἰς Βιέννην ἐκείνην ἣν ἀναπληρῶ· ἀλλ' εἶμαι γενναία καὶ δὲν μὲ φοβίζεις! Ἡ ζωὴ δὲν ἔχει τόσα θέλητρά, ὥστε νὰ φοβῇται τις τὴν ἀπώλειάν τῆς! Καλὴν ἐντάμωσιν!

Καὶ χαιρετῶσα τὸν Γκομές μὲ στάσιν δεικνύουσαν παντελὴ ἀδιαφορίαν πρὸς πᾶν τὸ δυνάμενον νὰ συνέβαινεν, ἔψαυσε διὰ τοῦ δακτύλου τὸ κομβίον τοῦ κωδωνίσκου.

Ἡ θύρα ἐστράφη ἐπὶ τῶν στροφίγκων τῆς καὶ ἐπανεκλείσθη κατὰ πρόσωπον τοῦ γυμναστοῦ, ὅστις ἔσφιγξε τὰς πυγμὰς, συνοφρυώθη, ἐβρυχήθη λέξεις τινὰς συγκεχυμένας καὶ ἀπεσύρθη μὲ τὸν μακρὸν του μανδύαν, τὸν κατερχόμενον μέχρι τῶν πτερῶν του.

II'

Ὅργια τῆς ἐποχῆς.

Ἡ Λορένζα διέβη αὐτὴν ὁμοίαν περίπου πρὸς τὴν τῆς γείτονος οἰκίας, εἰσῆλθεν εἰς τὸν πρόδομον κτιρίου ἐγειρομένου ἐν τῷ βάθει, διέβη δύο ὁρόφους καὶ ἐσήμανεν εἰς τὴν θύραν διαμερίσματος ὥραϊαν ἔχοντος τὴν ὄψιν.

Ὑπηρέτρια τις ὅλως μελαγχροινὴ, ἀτημέλητος, ἀμβολοῦ νεότητος, προσῆλθε καὶ ἤνοιξεν.

— Ἐδῶ εἶναι ἡ ἀδελφὴ μου; ἠρώτησεν ἡ Ρένζα ἱταλιστί.

— Ναί.

— Μόνη;

— Ὁχι... ὁ κύριος τὴν εἶχε συνοδεύσει.

— Ὁ κύριος!

Σκιά τις ἐπεκάθησε τῶν χαρακτηριστικῶν τῆς νεανίδος. Οὐδὲν προσέθηκε καὶ κατηυθύνθη πρὸς τὴν αἴθουσαν.

Διὰ τῶν ἀνοικτῶν θυρῶν, παρετῆρει τις αἰθούσαν ἐστιατορίου λαμπρῶς φωταγωγημένην.

Ὑπὸ τὸν πολύφωτον λαμπτήρα, τράπεζα διὰ δώδεκα συμπτώας, περικόσμητος δι' ἀνθέων, προέβαλλε τὴν μεγαλοπρεπῆ τῆς θέαν.

Τρεῖς ἢ τέσσαρες ἐπικουρικῶς προσληφθέντες ὑπηρεταί, παρεσκεύαζον τὰ τοῦ συμποσίου.

Ἐν τῇ αἰθούσῃ, ἀνὴρ τις, μόνος ἔτι, βεθυθισμένος ἐν τὸς ἀνακλιντροῦ παρὰ τὴν ἐστίαν, ἐπλάνα ἐπὶ τῆς ὀροφῆς βλέμμα ἀνθρώπου ἐκδεδητημένου.

Ἡ Λορένζα εἰσῆρχετο διὰ τινος θύρας, ὅτε νεαρά τις γυνὴ ἐπεφάνη ἐκ τοῦ ἄλλου ἄκρου τῆς αἰθούσης.

Προῦχώρησαν διὰ βήματος ταχέως· ἡ νεοελθούσα ἐρίφθη εἰς τὸν τράχηλον τῆς Ρένζας καὶ τῇ εἶπε :

— Τὰ πάντα καλῶς ἐξετελέσθησαν;

— Ναί.

— Κανὲν ἀπευκαταῖον;

— Τίποτε.

Ἦτο ἡ Ροζέλλη.

Θὰ ἐστοιχηματίζε τις ὅτι ἡ Ἰωάννα Βωδρὸν κατέβη ἐκ τοῦ ὑπερώου τῆς καὶ ὅτι ἐκείνη ἦτο ἡ ἐναγκαλιζομένη τὴν ἀκροβάτιδα τοῦ Νέου Ἰπποδρομίου, τόσον ὁμοίαζε καθ' ὅλα πρὸς ἐκείνην.

Μόνον ὅτι ἡ Ροζέλλη ἦτο μᾶλλον περιποιημένη τῆς μικρᾶς ραπτρίας.

Ἐφῆρεν ἐλαφροτάτην λινὴν ἐσθῆτα, ἐντέχνως κεκομμένην, μὲ χειρίδας ἐκ καστανοῦ βελούδου.

Ὁ στηθόδεσμος, παρατόλμως ἀνοικτός, ἐκοσμεῖτο εἰς τὰ ἄκρα διὰ τοῦ αὐτοῦ βελούδου, παρὰ τὸ ὅποιον ἡ λαμπρὰ ἐπίδερμις καθίστατο ἐπὶ μᾶλλον λευκὴ.

Περὶ τὸν νὰ χαράζωμεν τὴν εἰκόνα τῆς, ἀπὸ ὧς εἰπομεν, ἦτο πανομοιότυπον τῆς ἐργατίδος. Ἀλλ' ἡ χορεύτρια ἦτο ἰσχυροτέρα, δροσεροτέρα τῆς ὑπὸ τῶν κοπώσεων ἐφθαρμένης ἐργατίδος.

Τολμηροτέρα ὡσαύτως, μετὰ τινος ἀναιδείας, ἦν ἀναμφιδόλως ὤφειλεν εἰς τὴν ἔξιν τῶν ἐν τῷ χορῷ στάσεων.

Ἡ ἀγγελικὴ γαλήνη τῆς μορφῆς τῆς Ἰωάννας Βωδρὸν ἔλειπεν ἀπ' αὐτῆς τῆς ζωντᾶς καὶ ὑπερηφάνου κεφαλῆς.

Ἀλλ' αὐτὰ ἀνῆκον εἰς τὴν δικαιοδοσίαν τοῦ παρατηρητοῦ. Ὅ,τι ἐκ πρώτης ὀψεως ἐπληττε τὸ βλέμμα, ἦτο ἡ καλλονὴ τῆς, καλλονὴ ἐκ τῶν ἐλκυουσῶν καὶ δεσμευσῶν τοὺς ἄνδρας. Ἀπέπνεεν ὅλην τὴν τρυφὴν καὶ τὴν ἡδυπάθειαν, μὲ τοὺς προκλητικούς τῆς ὀφθαλμούς, τὰ πορφυρὰ τῆς χεῖλης, τοὺς λακκίσκους τῶν παρειῶν τῆς, τοὺς ὠραίους τῆς ὀδόντας, τὴν εὐκίνητον ρίνην τῆς, τὰς ἐλευθερίους καὶ ὡς οἱ λόγοι τῆς ἡδονικὰς κινήσεις.

Ὁ εἰς μετὰ τὸν ἄλλον οἱ κεκλημένοι προσῆλθον.

Τοὺς ἄνδρας διέκρινεν ἡ ἀριστοκρατικὴ κομψότης μὲ τὰ φράκα τῶν καὶ τοὺς λευκοὺς τῶν λαιμοδέτας· ἦσαν ἐκεῖ ὁ Γουὶ δὲ Ρεβᾶς, εἰς Ναυαρατὸς ἄνευ λεπτοῦ καὶ μινυόμενος εἰς πᾶσαν διασκέδασιν, ὁ ὑποκόμης δὲ Ρεβίλλ καὶ ὁ βρῶνος Βιλλῆς, ἀκολουθούμενοι ὑπὸ τινων συνδιασχεδαστῶν τῶν, τοῦ ἀνθους τοῦ βουλευτάρτου.

Τὸ μέρος τῶν γυναικῶν ἐξ ἐναντίας παρίστατο ὅλως τυχοδιωκτικόν.

Κατ' αἵτησιν τοῦ κυρίου, οἱ φίλοι τοῦ εἶχον ὀδηγήσει ἡμίσειαν δωδεκάδα συντρόφων τῆς Ροζέλλης, χορευτρίας, ἡθοποιούς ἰταλίδας μεταξὺ τῶν ὁποίων ἐκείνη ἐπρώτευν ἀδιαφιλονεικῶς.

Εἰς τῶν φρακοφόρων ἐκάθησε πρὸ τοῦ κλειδοκρυμβάλου καὶ ἐπαιάνισε χορευτικόν τι ἄσμα· ἄλλοι συνωμίζουν ἐν ταῖς γωνίαις μὲ τὰς συντρόφους τῆς Ροζέλλης ἐκφραζόμενοι διὰ λόγων τε καὶ χειρονομιῶν.

Ὁ Βιλλῆς εἶχε παρασύρει τὴν μελαγχροινὴν Λορένζαν ἐν τινι φατνώματι καὶ ἐπειρᾶτο νὰ τὴν πείσῃ εἰς θωπείας, αἵτινες δὲν τὴν ἐξηγρίουν μὲν, ἀλλὰ τὴν ἐτήρουν ψυχρὰν ὡς τὸν βόρειον πόλον.

Ὁ ὑποκόμης δὲ Ρεβίλλ, ἀπαθὴς οὐδόλως διακρινόμενος διὰ πάθη ἰσχυρὰ, πλουσιώτατος καὶ λίαν φιλόσοφος, μόνην φροντίδα ἔχων τὸ νὰ περνᾷ τὸν καιρὸν τερπόμενος μὲ τῶν ἄλλων τὰς ἀνοησίας, συνδιελέγετο πρὸς τὸν Βω-

νοᾶζ, εἰς οὗ τὸ ἀνάκλιντρον ἐστηρίζετο, καὶ τὸν συνεχάρετο οὐχὶ ἄνευ εἰρωνίας διὰ τὴν νέαν του κατάκτησιν.

— Ἐὰν ἐγνώριζες, ἔλεγεν ὁ κόμης, πόσον βασανίζομαι ἵνα ἐκπολιτίσω τὴν θελκτικὴν αὐτὴν ἀγρίαν. Ὑπὸ ἔποψιν τέχνης καὶ θέας, καλλονὴ κυρίαρχος, ἀλλ' ἀνεπίδεκτος πάσης διδασκαλίας.

— Αἱ μετ' αὐτῆς ὑποθέσεις σου;

— Καλλίτερον.

— Τὰ συγχαρητήριά μου. Πόθεν προέρχεται;

— Ἐρώτησόν την περὶ τῆς ἱστορίας τῆς.

— Εἶνε ἐνδιαφέρουσα;

— Εἰς ὑψίστον βαθμόν... τὸ ὀλίγον ἐξ αὐτῆς τουλάχιστον τὸ ὅποιον γνωρίζω.

— Καὶ ὁ χαρακτήρ;

— Ἐξαίρετος... ἀγαθότης ἐκπληττουσα, περιφρόνησις πρὸς τὸ πολὺ χρῆμα, ἀλλὰ πρόωρος διαφθορά, ἡ μᾶλλον ἀφροντίς ζῶντος ἀγνοία πρὸς τὸν κώδικα καὶ τὰς κοινωνικὰς ἐθιμοτυπίας. Μὲ σκοτίζει κατὰ τρόπον πρωτοφανῆ δι' ἐμέ. Πολλὰς ἔκαμον μελέτας... οὐδέποτε εὗρον ὁμοίον τι.

Ὁ κόμης Φίλιππος Βωνοᾶζ δὲν εἶχεν ἀλλοιωθῇ.

Ἦτο ὁ αὐτὸς πάντοτε ρωμαλέος καὶ λεπτὸς εὐγενής. Ἐν ἡλικίᾳ πεντήκοντα καὶ δύο ἐτῶν, τεσσαρακοντούτῃ μόλις θὰ τὸν ἐξελάβανέ τις. Τὸν εὗρισκέ τις ὅποιον καὶ κατὰ τὴν ἐσπέραν τῶν γάμων του ἐν τῷ μεγάρῳ τῆς οδοῦ Φραγκίσκου Α', μετὰ δεκαεξὶ ἢ δεκαεπτὰ ἐτῶν διάστημα.

Τὰ χαρακτηριστικὰ τοῦ μόνου εἶχον καταστῇ μᾶλλον ὑψηλόφρονα, μᾶλλον ἐπιβᾶλλοντα.

— Τί περιμένουν λοιπὸν διὰ νὰ δειπνήσουν; ἠρώτησε μία τῶν χορευτρίων, μικρὰ ἰσχνὴ μὲ βουρβονικὴν τὴν ρίνα, μὲ γόητρα μηδαμινὰ, ἀλλ' εὐνοουμένη υἱοῦ οἰκογενείας ἐκατομμυριούχου περιβᾶλλοντος αὐτὴν διὰ πολυτελείας δι' ἣν ἀναμφιδόλως θὰ ἠπόρει καὶ αὐτή.

— Λέγετε λοιπὸν, σεῖς, ἐπανελάθεν ἀποτεινομένη πρὸς τὸν Βωνοᾶζ, ὁ στόμαχός μου χυρεύει, τὸ γνωρίζετε!

— Μεσονύκτιον! εἶπεν ὁ κόμης. Καὶ νὰ μὴ μᾶς ἔλθῃ αὐτὸς ὁ Καμπεϋρόλ. Εἰς τὴν τράπεζαν!

Μία ἐνθουσιώδης ζητωκραυγὴ ὑπεδέχθη τὴν προσφώνησιν.

Καὶ ὡσαύτως ἐνεῖχεν αὕτη μαγικὴν τινὰ δύναμιν, ἡ στρογγύλη κεφαλὴ τοῦ ταγματάρχου ἐπεφάνη εἰς τὸ ἄλλο ἄκρον τῆς αἰθούσης.

Αἱ γυναῖκες ἔσπευσαν περὶ τὸν σεβαστὸν γέροντα.

— Ἐλθετε λοιπὸν, ἱατρέ, ἀνέκραξαν. Ἀδύνατον νὰ γίνῃ διασκέδασις χωρὶς σᾶς.

Λίαν ἐξετιμᾶτο ἐν αὐτῷ τῷ εἰδικῷ κύκλῳ, ὁ καλὸς ἱατρὸς Καμπεϋρόλ.

Περιεπτύχθη τὰς μικρὰς ὡς θὰ ἔπραττε πάππος τις. Μία τούτων τῷ ἔλαβε τὸν πῖλον, ἄλλη τὸν ἀπήλλαττε τοῦ ἐπανωφορίου.

Καὶ τότε ἔφανη ἐν τῇ δόξῃ του ὡς ἱατροῦ τοῦ κόσμου μὲ τὸν λευκὸν τοῦ λαιμοδέτην τὸ ἀνετόν του φράκον, τὸ ὑποκρίνόν του ἐσωκάρδιον, μὲ τὰ μικρὰ του ἐπὶ τῆς ἀλύσεως στολίσματα καὶ τὸ διὰ μεταξίνης ταινίας ἀπὸ τοῦ λαιμοῦ τοῦ ἀνηρτημένον μονύελον.

Διένεμε δῶρα εἰς ὅλας τὰς χεῖρας τῶν νεανίδων λέγων φιλικῶς :

— Βλέπετε! σᾶς ἐσκεπτόμην!

Ὅχι καὶ τόσον πολυδάπανα, ἄλλως αὐτὰ τὰ δῶρα! Πιστίλλισαι ἢ καρπαμέλλαι τῆς σοκολάτας!

Ἰκανὰ ἵνα γίνηται τις εὐπρόσδεκτος.

Καὶ ἔπειτα εἶχε τὴν δικαιολόγησίν του.

Ἐκαμε γύρον ἐξω τοῦ Μελοδράματος, ἤλπιζεν ἀκράδαντως ὅτι θὰ ἔβλεπεν ἡμέραν τινὰ διαλαμβάνουσαν ἐν τῇ πρώτῃ θέσει, τὸ εἰδωλόν του, τὴν ὥραιαν Ροζέλλην, ἥς ἠσπάζετο τὰς χεῖρας δαψιλεύων αὐτῇ κολακείας.

Πάντοτε ἀξιαγάπητος ὁ ἐξαίρετος ταγματάρχης!

Ἐχαιρέτησε τὸν Ριβὰς καὶ τοὺς λοιποὺς διὰ φιλικοῦ τῆς κεφαλῆς νεύματος, καὶ διαβαίνων παρὰ τὸν κόμητα Βωνοᾶζ τῷ εἶπεν ἐμπιστευτικῶς :

— Δὲν ἐπεστρέψατε εἰς τὴν οἰκίαν ;

— Ὅχι.

— Τὸ Βοασσοῦ ἐπωλήθη.

— Μπᾶ !

— Μοὶ τὸ εἶπεν ἡ κόμησσα.

— Τὴν εἶδετε ;

— Ποῦ ἔχετε τὸν νοῦν σας ; Βεβαίως, τὴν εἶδον.

— Ἐπωλήθη εἰς ποῖον ;

— Δὲν γνωρίζω καὶ καλά... εἰς κάποιον Ἀμερικανόν...

— Τὸ ὄνομά του ;

— Δὲν γνωρίζω, λήγει εἰς σων... Ἰάφερσων... Θόμσων... Κλάρησων... Ἰόντων... Δαβίδσων ! Ἄ ! τὸ εὖρον νομίζω... Δαβίδσων.

Ὁ κόμης ἀνέπνευσε.

Ἐκείστην φορὰν, καθ' ἣν ἐνώπιόν του ὤμιλουν περὶ Ἀμερικῆς, ἤνοχλειτο, ὕφιστατο ἀκούσιον διατάραξιν.

Ἐκεὶ δὲν εἶχε μεταβῇ ὁ Δαμβέρτος ; Λοιπὸν οἱ ἀπερχόμενοι ἐκεὶ δυνατόν νὰ ἐπανέλθωσι.

Κατὰ βάθος ὁ Βωνοᾶζ ἠνύκει ὅτι εἶχεν ἐξηγήσεις τινὰς νὰ τῷ ἔδιδε καὶ δυσάρεστον θὰ τῷ ἦτο νὰ τὸν ἔβλεπεν αἰφνης ἐνώπιόν του, πρᾶγμα ἄλλωςτε ἀπίθανον ὀλίγον.

Ἀνθρωπος, περὶ οὗ οὐδεὶς ἐγένετο λόγος, δυνατόν καὶ νὰ ἐνεταφιάσθῃ.

Καὶ ἔπειτα ὁ κόμης, δοθείσης περιστάσεως, ἦτο ἕτοιμος ἵνα τῷ δώσῃ λόγον.

Ἦτο λίαν ἐξησκημένος εἰς τὸ ξίφος καὶ τὸ πιστόλιον καὶ τὰς πρωτὰς του τὰς διήρχετο ἱππεύων.

Τὸ ἀπόγευμα ἦτο ἀφιερωμένον εἰς τὰς ἐπισκέψεις, τὰς ἱππασίαις, τὰς μεταξὺ φίλων διασκεδάσεις· ἡ ἑσπέρα εἰς τὸ παιγνίδιον, τὸ θέατρον, τὰς διασκεδάσεις, τὰς ὁμοίας πρὸς αὐτήν, ἣν ἔδιδε χάριν τῆς νέας του ἐρωμένης.

Πῶς ἡ Ροζέλλη τῷ ἐγένετο τοιαύτη ;

Ἀπλούστατα.

Κληθεῖσα εἰς Παρισίους διὰ τὸ Ἐδέμ, ὡς ἐπικουρος τῆς πρώτης χορευτρίας, εἶχε κατ' ἀρχὰς διαμείνει μετὰ τῆς θαλαμηπόλου τῆς, ἐκείνης, ἥτις ἔτι τὴν ὑπηρετεῖ, εἰς ἀληθῆ τρώγλην, ἥς αἱ ἀσχημίαι οὐδόλως τὴν ἀπώθησαν.

Εἶχε κατοικήσει ἄλλας χειροτέρας.

Ἦτο ἐν τῶν ἐφθαρμένων οἰκημάτων τῆς ὁδοῦ Προβηγίας, τῶν γειτονευόντων πρὸς τὰς ὁδοὺς Σαρρὰς καὶ Κωμαρτέν.

Ἐκεὶ ἀνεῦρε τὴν ἀδελφὴν τῆς Λορένζαν, ἥς εἶχεν ἀποχωρισθῇ ἀπὸ ἐνὸς περίπου ἔτους καὶ ἥτις εἶχε προσληφθῇ εἰς τὸ Νέον Ἱπποδρόμιον, σύντροφος τοῦ Γκομές.

Ἄμα τῇ ἐπὶ σκηνῆς ἐμφανίσει τῆς, ἡ Ροζέλλη παρήγαγε μέγαν πάταγον.

Τὰ θέλητρα τῆς καὶ ἡ χάρις ἠλέκτρισαν τοὺς ἐκ τῆς ὀρχήστρας ἐξοικειωμένους θεατὰς.

Ἦρκει νὰ ἐξέλεγε μεταξὺ τῶν διαμφισβητούντων τὴν εὐνοϊάν τῆς καὶ ν' ἀφίετο νὰ ἐπλούτει· ἀλλ' οὐδὲν εἶχε κοινὸν πρὸς τοὺς ὑπολογισμοὺς.

Τὸ ὄνομα τοῦ κόμητος Βωνοᾶζ καὶ οἱ τρόποι του τὴν ἔπεισαν καὶ εἰς αὐτὸν προσέφερε προτίμησιν, εἰς ἣν — πρέπει νὰ τὸ ὁμολογήσωμεν — μικρὰν ἀπέδιδε σημασίαν.

Πρώτην φροντίδα ὁ Βωνοᾶζ ἔσχε νὰ τὴν ἀποσπάσῃ τῆς ὁδοῦ Προβηγίας καὶ τῇ ἐπιπλώσῃ διαμέρισμα ἐπὶ τῆς ὁδοῦ Ἀγίου Ἀντωνίου, λίαν ἀνετον καὶ βλέπον εἰς κήπου, ὡς τὸ ὑπερφὺν τῆς προστατευομένης τοῦ Δαβίδσωνος.

Ἐκεὶ ἔπρεπε νὰ ἤρχιζεν ὁ δεσμός των.

Τὴν διπλὴν αὐτὴν κατοχὴν πανηγυρίζον.

Περὶ τὴν πρώτην πρωΐν ὥραν ἡ περὶ τοὺς λόγους ἐλευθεριότης ἐξίχθη εἰς τὸ κατακόρυφόν τῆς σημειῖον.

Ὁ καμπανίτης, οἱ οἶνοι τῆς Ἰσπανίας καὶ τὰ ὕδνα παρήγον ἐπὶ τῶν συμποτῶν τὸ ἀποτέλεσμα των.

Ἄλλ' ὁ Βωνοᾶζ ἐτέλει ἐγκατάστασιν.

Οὔτε τὰ ὕδνα, οὔτε ὁ καμπανίτης τὸν ἐξάλιζον, ἀλλὰ μόναι αἱ χάριτες τῆς περιστέρως τοῦ.

Ὁ ταγματάρχης Καμπεϋρόλ, μεταξὺ δύο ἀφελῶν νεανιδῶν τοῦ Ἐδέμ, ἐφλυᾶρει ὡς ἐὰν ἦτο μόνος τριακοντούτης.

Καθίστατο εὐθυμος ὡς εἰς τὸ σύνταγμα, δαίμονα ! καὶ ἐστρέφετο πότε δεξιᾷ πότε ἀριστερᾷ, χωρὶς οὐδαμοῦ νὰ εὐρίσκη ἀντιστάσεις.

Ὁ ὑποκόμης δὲ Ρεβίλλ δὲν ἐλησμόνει ποσὼς ὅ,τι ὁ φίλος του Βωνοᾶζ τῷ εἶχε συστήσει.

Ἡ ὄψις τῆς Ροζέλλης τὸν ἐτάρασσε σφοδρῶς. Αὐτὸ τὸ μίγμα χαρκτηρὸς διακεκριμένου καὶ χυδαίου, καλλονῆς εὐγενοῦς καὶ προστύχου θρασύος, τῷ ἐφαίνετο καλύπτον αἰνιγμά τι ἐκ τῶν συνήθως συμβαινόντων ἐν τῷ κόσμῳ.

— Ἀπὸ πολλοῦ καλλιεργεῖτε τὴν τέχνην, ἐν ἣ διαπρέπετε, ὡραία Ζουάννα ; ἠρώτησεν εὐγενῶς.

— Ἐγώ ! ἀπήντησεν ἐκείνη κενοῦσα ποτήριον καμπανίτου· ἄγνοῶ, καὶ ἐν πρώτοις δὲν διαπρέπω ἐν αὐτῇ.

— Ἐπιτόεψατέ μοι νὰ ἐπιμένω περὶ τοῦ ἐναντίου.

— Ὡ ! δὲν κάμνω ἐντύπωσιν.

— Ἐν τούτοις... παρετήρησεν ὁ κόμης λίαν κολακευτικός, καθ' ἑσπέραν σὰς πλημμυροῦν αἱ ἀνθοδέσμαι...

— Ἐρωτήσατε τὸν κύριον κόμητα πόθεν προέρχονται !

— Σὰς ἐπευφημοῦσι παταγωδῶς...

— Ἐρωτήσατέ τον πόσον τῷ στοιχίζου ἀὐταὶ αἱ ἐπευφημίαι !...

— Ἀγία μετριοφροσύνη !... Διὰ τὸ τίποτε, οἱ ἐνθουσιασταὶ σας θ' ἀπεισέγγυον τὸ δχημά σας καὶ θὰ σὰς ἔσυρον εἰς τὰς ὁδοὺς οἱ ἴδιοι...

— Πάντοτε σεῖς... ἐμπαίζετε !

— Σὰς ὀρκίζομαι ὅτι ὁμιλῶ λίαν σοβαρῶς...

— Πᾶν ὅ,τι λέγετε, ἀγαπητὴ κύριε, ἀναφέρεται πρὸς τὴν γυναῖκα καὶ ὄχι πρὸς τὴν χορεύτριαν.. Βλέπω κάλλιστα... Τὸ τάλαντόν μου... εἶνε ἀποτέλεσμα τῆς τύχης !

Ἐκαμψε τὸν βραχίονά τῆς καὶ ἔψυσε διὰ τῆς χειρὸς τὸ πρόσωπον.

— Ἐχω αὐτό, εἶπε. Λοιπὸν, εἰσθε γνώστης τῶν πραγμάτων καὶ δὲν ἄγνοεῖτε ὅτι παντοῦ αἱ καλλιτέχνιδες διαίρουνται εἰς δύο εἶδη· εἰς τὸ ἐν εἶδος ἀνήκουσιν αἱ ἔχουσαι τάλαντον, εἰς τὸ ἄλλο αἱ εὐμορφοὶ... Ἀλλοίμονον ! ἐγὼ εἶμαι τοῦ δευτέρου εἶδους.

— Καὶ τῶν δύο, θεῖον πλάσμα !

— Αὐτὸ σπανίως συμβαίνει ἐν τῷ ἐπαγγέλματί μας, ἄφετε αὐτὰ ! Ἐπειτα τὸ τάλαντον, πρὸς καλῶ, πόθεν νὰ τὸ ἀπέκτων...

— Τί ἐννοεῖτε μὲ τοῦτο ;

— Ὁ πλάνης βίος μου δὲν ἠδύνατο νὰ μοὶ τὸ παράσχη.

— Ἄ ! εἶπεν ὁ Ρεβίλλ, ἔχετε διέλθει ζωὴν τυχοδιωκτικὴν ;

— Φοβεράν, φίλε κύριε. Ὁ Θεὸς νὰ φυλάττῃ τὰς θυγατέρας σας, ἂν ἡμέραν τινὰ ἀποκτήσητε τοιαύτας, ἀπὸ ζωὴν παρομοίαν !

Προέφερεν αὐτὰς τὰς λέξεις μὲ τόνον τόσον θίγοντα, ὥστε ὁ ὑποκόμης ἠσθάνθη φρικίαςιν διατρέχουσιν τὴν ράχιν του.

— Εἶμαι περίεργος... ὑπέλαβε.

— Νὰ μάθετε τὰ κατ' αὐτήν ; Τί θὰ σὰς ὠφείλει ; Δὲν τὸ κάμνετε ἐξ ἐνδιαφέροντος πρὸς με, ὑποθέτω !

— Ἀλλά...

[Ἐπεται συνέχεια].